

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 6

Глава 5:

Чешки и полски бурета за прах

"Четири враждебни вестника са по-страшни от хиляда щикове."

Наполеон
Бонапарт

Версайският договор, който слага край на Първата световна война, често се посочва от историците като основна причина за следващия глобален конфликт. Подписан под натиск от слабохарактерни германски политици, той не е нищо друго освен узаконено ограбване на един победен народ. Естествено, победоносните Съюзници са смятали, че мотивите им да започнат война са чисто отбранителни, така че само изпадналият в криза враг

е виновен за провокирането на военните действия. В залите на Версай никога не се споменаваха политиката на *реваниш*, която доминираше във Франция след унижението ѝ при Седан през 1871 г.; традиционната политика на Англия да воюва срещу водещата сила на континента, независимо коя е тя, за да си осигури собствено господство; и желанието на Русия да обедини славянството под властта на царя, като се изяви като негов спасител в Сърбия. Единственото предвоенно "престъпление" на Германия е да се превърне в индустриален конкурент. Именно нейното новопридобито богатство мотивира корпоративните създатели на договорите от 1918 г., когато те откраднаха възлищните находища на Германия, оставяйки народа ѝ да мръзне и гладува, и му наложиха репарации, които бяха толкова тежки, че той бе обречен на вечно обедняване. Оттук идва и икономическата необходимост германците да бъдат изцяло отговорни за "Великата война".

Версайският договор не беше нищо повече от официален документ, съставен, за да покрие грабежа на победения враг. Международните престъпници, които го изработиха, задълбочиха злодеянието си, като обединиха един европейски континент, разпокъсан от войни и революции, от откъснатите остатъци на Австро-Унгарската империя и Имперска Германия. В своята алчност, отмъстителност и невежество създателите на договора разпределиха цели региони с несвързани, често противоположни народи в нови, изкуствено създадени държави. Милиони поляци, германци и унгарци изведнъж се озовават в Чехословакия; още повече германци в Полша и Литва, с допълнителни хиляди поляци в Унгария, унгарци в Румъния и т.н., и т.н. Само в Судетската област 2 800 000 етнически германци бяха блокирани зад чешката граница, откъснати от родината си и под властта на открито враждебно чуждо правителство. На Чехословакия бяха предадени около 625 квадратни мили полска територия, обитавана от повече от четвърт милион поляци. Унгария загуби 7 500 квадратни мили територия със 775 000 души, също без тяхното съгласие.

За сравнение, ако Съединените щати бяха загубили войната и бяха принудени да отстъпят, да речем, Вашингтон, Монтана или Айдахо с американското им население на Канада или Калифорния, Тексас и Аризона на Мексико, страната ни щеше да се окаже в състояние, аналогично на това, в което се намират Германия, Полша и Унгария след Първата световна война. И когато пребиваващите в страната германци, поляци или унгарци възразяваха срещу често пъти жестоките условия, които им бяха налагани, техните протести бяха "безмилостно смазвани от пражкото правителство на президента Бенеш" (Шант, 5). Както отбелязва генерал Леон ДеГрел, неизбежно е било тази бъркотия в крайна сметка да избухне в нов

международен конфликт, със или без Хитлер.

От 1933 г. германците в териториите, откъснати от Райха, където фюрерът е възстановил националната им гордост, копнеят да се присъединят отново към родината си. В Судетската област германското малцинство гласува с над 90 % за връщане към Райха в плебисцит, наблюдаван от международни наблюдатели. Когато през май 1938 г. чешкото правителство все още отказва да пусне судетските жители да се върнат в собствената си страна, след което мобилизира въоръжените си сили, Хитлер заплашва да извика Вермахта. По това време той вече е наясно с решимостта на Съюзниците да водят война срещу него по един или друг начин, въпреки всичките му усилия за международно разбирателство. Германия всъщност не беше готова за битка, но не и Франция или Англия - все още. Със скоростта на превъоръжаването си обаче те щяха да представляват непреодолима военна заплаха само след още няколко години. Например RAF изразходва повече средства за превъоръжаване, отколкото всички германски въоръжени сили, взети заедно, през 30-те години на XX век. Райхът можеше да се надява само на успешна защита срещу Съюзниците, преди те да станат твърде силни, за да им се противопоставят. Вследствие на това фюрерът информира своите командири, че ако Судетският въпрос не бъде решен до 1 октомври, те трябва да започнат въоръжени операции срещу Чехословакия.

В момент, когато Европа е на прага на войната, само човек с личния авторитет и дипломатическите умения на Бенито Мусолини може да спаси мира. Той свиква в последния момент спешна среща на четири държави в Мюнхен. Владеейки свободно английски, френски и немски език, той накара всички делегати да разберат, че обединяването на судетските жители с тяхната естествена родина е единственият начин да се избегнат военните действия, въпреки непрестанната агитация в международната преса. В същото време Едуард Бенеш, добре известният лидер на Чехословакия, е представян по цял свят в пресата, кинохрониките и радиопредаванията като благородна, жалка жертва на фашистката алчност и съюзническото сплашване. "В същото време - отбелязва историкът Петер Гринер от перспективата на седемдесетте години - д-р Бенеш, политически и морално слабият чешки президент, който нямаше стомаха за война, подаде оставка и избяга във Франция с 10 000 долара [съветски дарения] в джоба си" (48).

Само два дни преди Вермахтът да нахлуе в Чехословакия е подписан Мюнхенският пакт. Дуче, спасил Европа от самоубийство, се завръща със заслужен триумф в Рим, а судетските жители се връщат в своя Райх без инциденти. Междувременно Чърчил, говорейки за себе си и своите колеги войнолюбци във "Фокус", възропта: "Претърпяхме пълно и безпощадно

поражение" (Innes, 13).

Но унижените чешки политици изляха разочарованието си върху други чужди народи, които все още бяха под техен контрол по силата на Версайския договор. Словаците и унгарските рутени страдаха от горчиво потисничество и се обърнаха към Адолф Хитлер с молба за същата помощ, която той беше оказал на судетските жители. Когато допълнително научава от своята СД, че чехите тайно строят въздушни бази за съветски бомбардировачи, способни да поразяват германски цели в рамките на 30 минути след излитането, той завзема Чехословакия, разделяйки я на Бохемия и Моравия - имена, с които тези страни са били известни от векове преди Версайския договор. Един поглед към картата след Първата световна война показва как тази синтетична държава навлиза дълбоко в германската територия като кинжал, за да държи Германия постоянно осакатена.

"Чехословакия" е изкуствено творение на френски и британски политици, които не знаят нищо за региона, който смятат да възстановят. Всъщност истинската им цел при създаването на Чехословакия от плат беше да поддържат Централна Европа в постоянен смут (т.е. безсилие). Хитлер незабавно ликвидира тази подривна измишльотина и я възстановява по естествен път; с други думи, на етнически, езиково и културно родственото население е позволено да формира свои собствени общности. Той дава свобода на словаците под ръководството на католическия монсеньор Йозеф Тисо и позволява на Унгария да се обедини с откъснатите си сънародници в Рутения. Описвайки чешката криза, основните историци почти винаги пропускат да отдадат дължимото на Хитлер за свободата, която той дава на тези негермански малцинства, включително на поляците в Тешен, на които също така е разрешено да се завърнат в родината си. Споразумението, постигнато с посредничеството на Хитлер и Мусолини, "даде на Полша общата граница с Унгария, която тя искаше от години" (Innes, 35). През април същата година полските пилоти маршируват триумфално редом с летците на Луфтвафе през Мадрид при победното приключване на Гражданската война в Испания. Трагично е, че само пет месеца по-късно те ще летят един срещу друг.

Първият дипломатически триумф на Хитлер е пактът за ненападение с Полша през 1934 г., последван през следващите няколко години от тайни предложения за военен съюз, който да защити Европа от Съветския съюз. През януари райхсминистърът д-р Йозеф Гьобелс прави лично и много благоприятно впечатление на варшавските правителствени ръководители и двете страни се сближават забележимо. Както отбелязва Уат, "посещението беше успешно"(325). През следващата година маршал Пилсудски посреща

Херман Гьоринг, който предлага военен съюз срещу Русия. След разгрома на тази страна Полша щеше да получи цяла Украйна. Такъв германско-полски съюз би създал обединени сили, твърде мощни, за да могат да се справят с тях нито западните съюзници, нито СССР, като същевременно би осуетил плановете на Чърчил и неговите подстрекатели към война.

Предложението на Гьоринг е една от големите повратни точки в съвременната история. Ако то беше прието, ходът на събитията щеше да бъде драматично променен и комунистическият колос щеше да бъде свален. Още повече че по това време Съветският съюз е в политически и военен хаос заради параноичните чистки на Сталин срещу високопоставени служители във въоръжените сили и политбюро. Едно нахлуване на германски и полски войски в СССР в края на 30-те години би имало много по-големи шансове за успех, отколкото операция *"Барбароса"* през 1941 г. По това време самата Червена армия е готова да нападне Германия. Ако Пилсудски беше приел щедрото предложение на Гьоринг, Полша щеше да се превърне в наистина значима европейска сила и да избегне предстоящата си ужасна съдба. Вместо това маршалът продължава да се отдава на опасната игра да противопоставя германците на руснаците, преструвайки се, че страната му вече е носител на властта в Европа, пренебрегвайки несигурното ѝ положение между Третия райх и Съветския съюз. Вместо разумно да застане на страната на едната държава срещу другата, той предпочете да манипулира и двете и страната му беше смазана между тях.

Въпреки това Хитлер продължава да изразява искреното си възхищение както от Пилсудски, така и от модернизирана Полша, като през май 1935 г. заявява пред Райхстага: "С разбирането и сърдечното приятелство на истински националисти ние признаваме полската държава като дом на велик, национално осъзнат народ." През следващия месец германски и полски представители започват преговори, които шест месеца по-късно водят до сключване на търговско споразумение. Както посочва Уат, "този договор беше изключително важен за Полша, тъй като Германия беше далеч най-важният пазар за износ на Полша. В миналото Германия беше успяла да нанесе значителен хаос на полската икономика, като прилагаше произволни промени в тарифите или квотите за внос от Полша. Това ново споразумение дава на Полша статут на най-облагодетелствана нация и изчиства редица икономически спорове между двете страни" (327).

Тези образцови отношения, заедно с нарастващата заплаха от страна на Съветска Русия, постепенно започват да убеждават поляците да преразгледат предложения от Гьоринг военен съюз. В знак на прорайхските си намерения правителството във Варшава изпраща полски самолети да летят с неговия

легион *Кондор*" в Испания. Само осем месеца преди избухването на войната Хитлер искрено заявява на Йозеф Бек по време на посещението на полския външен министър в Берхтесгаден на 5 януари 1939 г.: "Германия би била много заинтересована от по-нататъшното съществуване на една силно националистическа полска държава, поради това, което може да се случи в Русия ... Отделно от това съществуването на силна полска армия облекчаваше в значителна степен тежестта на Германия. Дивизиите, които Полша държеше на границата си с Русия, спестяваха на Германия подобно военно бреме" (Innes, 31).

Междувременно международните подстрекатели - дълбоко разочаровани от победата на Мусолини за мир в Чехословакия - се оглеждат за друго проблемно място, където да подновят военните действия. Намериха го в Данциг. Подобно на Судетите, средновековният град беше откъснат от германския си родител от омразните мошеници във Версай преди двадесет години. Гражданите на града, останали без дом, също настояваха за обединение с родината си, която вече беше горда националсоциалистическа държава. Но те бяха свързани с невъзможното приспособление на един тънък коридор до източната пруска граница. Около един милион и половина германци бяха останали в Полша по силата на Версайския договор.

За да реши дилемата по взаимно съгласие, Хитлер предлага да финансира изграждането на магистрала и железопътна линия, свързваща Данциг. В замяна на по-големия достъп до стария германски град тези строежи трябваше да бъдат облагани с данъци от поляците, които щяха да управляват и собствена железопътна линия до Данциг, където всички техни икономически права щяха да бъдат защитени и запазени. Полша щеше да реализира голяма и постоянна печалба, без да нарушава териториалния си суверенитет. "В този момент - заявява той на шестата годишнина от националсоциалистическото завземане на властта - почти няма различия в мненията на нашите приятелски, мирни държави относно значението на този инструмент (германско-полския пакт за ненападение от 1934 г.) ... Миналата година видяхме как приятелството между Германия и Полша доказва своята стойност като гаранция за мир в политическия живот на Европа" (Innes, 33); т.е. приносът на Полша за уреждане на Чешката криза.

Преговорите за Данциг протичат сърдечно, без да са спешни, от октомври 1938 г. и Хитлер е уверен в техния взаимно задоволителен резултат. Той обаче е неприятно изненадан, когато Йозеф Бек хладнокръвно отхвърля поканата му да се присъедини към Антикоминтерновския пакт само единадесет дни след Берхтесгаден, където и двете правителства се стремят към такъв съюз. Подкрепена от обединената военна мощ на Третия райх,

фашистка Италия и императорска Япония, Полша щеше да бъде избавена от по-нататъшни тревоги относно съветските амбиции по руската си граница. Когато германският външен посланик посещава Варшава, за да отпразнува петата годишнина на германско-полския пакт за ненападение, поляците отказват да споменат Данциг и посрещат германската делегация със студена формалност.

През март варшавското правителство прекратява всички по-нататъшни дискусии за Данциг с категоричното отхвърляне на щедрите предложения на Фюрера, от които поляците можеха да спечелят толкова много в икономически и особено във военен план. Чрез посланика си той им обяснява ситуацията: "германско-полското споразумение не може да оцелее, ако Полша не покаже "ясна антисъветска позиция". Полша трябва да разбере, че трябва да избира между Германия и Русия" (Innes, 35). Същия месец приятелски настроеният дотогава Бек казва на своя дипломатически колега граф Шембек: "ние знаем точната граница на собствените си интереси ... отвъд тази граница Полша може само да обяви *non possum* ("не можем"; възражение за невъзможност; отказ). Това е много просто: Ние ще се бием!" Решителността на Бек би била шок за Хитлер, който все още разчита на Полша като на жизненоважен съюзник срещу съветския комунизъм, и той не би могъл да предположи, че рязката промяна в полското отношение е предизвикана от чуждестранен дипломат.

Уилям К. Булит, поверителният агент на президента Рузвелт в Европа, е високопоставен правителствен служител още по времето на администрацията на Уилсън през 1919 г., когато се застъпва за признаването на Съветския съюз от страна на САЩ. Неговата препоръка беше повсеместно отхвърлена от Конгреса, след като конгресните разследвания разкриха, че СССР не е нищо повече от кървава тирания, наложена на руския народ от международни еврейски гангстери. Обезсърчен от тази присъда, той се отказва от политиката, но е възстановен от Ф.Д.Р. като първи американски посланик в Съветския съюз след признаването на СССР - първата международна акция на Рузвелт след встъпването му в длъжност като президент. Високопоставеният прокомунизъм и нетърпимостта на Булит към фашизма го квалифицират като един от най-ценните инструменти на евреите за разрушаване на нормалните отношения между езическите народи.

Пътувайки из Източна Европа, той използва естествените си дипломатически умения и впечатляващите си пълномощия като личен представител на президента, за да впечатли полските служители. Булит ги убеждава да принудят германците да напуснат Данциг. Войната неминуемо трябва да дойде, но дотогава Великобритания и Франция ще нахлуят в Райха

от запад, а фюрерът ще се окаже по средата. Полша щеше да получи останалата част от Източна Германия в рамките на сделката. Всичко, което поляците трябваше да направят, беше да провокират Хитлер да нападне, след което да го задържат достатъчно дълго, за да могат британците и французите да им се притекат на помощ. Заслепени от алчност и арогантност, наивните лидери на Варшава залагат съществуването на страната си на уверенията на чуждестранни политици, за които Полша не е нищо повече от удобство за войната, която те са решени да разпалят някъде, по някакъв начин.

След като посява семената на конфликта в Полша, Булит се премества във Франция, където по същия начин уверява френските служители, че САЩ ще подкрепят всяка война, която те водят срещу Германия. След една година, когато страната му е смазана от Вермахта, премиерът на Франция Едуард Деладие отправя известния си призив към Америка с молба за "облаци от военни самолети", обещани от Булит. Седмица по-късно германците влизат в Париж.

Булит заминава за Лондон, където се среща с британския министър-председател. През 1941 г., малко преди смъртта си от рак и в разгара на Втората братоубийствена война в Европа, Невил Чембърлейн признава, че "Англия никога не би започнала война за Полша без постоянните настоявания на Булит и евреите" (Форестал, 178). Чембърлейн не беше приятел на Райха, но искрено искаше да избегне войната, поне засега, като отлагаше във времето, докато въоръжените сили на Великобритания не бъдат достатъчно изградени, за да се противопоставят на Вермахта. Той е бил измамен от Иън Колвин, яростно антигермански настроен журналист от "*Нюз Кроникъл*." Колвин е отговорен за едноличната промяна на британската политика по отношение на Полша, като на 29 март излъга министър-председателя, че фюрерът е готов да нападне Полша при първа възможност с предварително подготвен план. "Въпреки това планът за непредвидени обстоятелства (*бел. ред. Случаят Хитлер*)" вече беше задействан в *резултат на британската гаранция*" да се воюва за Полша (Irving, *Goebbels*, f.293). Посредством тази измама Колвин "накланя везните към война".

Западните "демокрации" са дали ясно да се разбере на Хитлер, че са решени да воюват с него, но той се надява, че това все пак ще бъде отложено възможно най-дълго. Дори и да се наложи, ако се стигне до военни действия, той предпочита да ги води при свои условия, когато Германия има най-големи шансове за успех. Тъй като превъоръжаването на Съюзниците върви с пълна сила, времето работи срещу него. Например през 1939 г., годината, в която започва войната, френското правителство изпреварва Германия по разходи за въоръжение, а големите му военновъздушни сили са по-

финансирани от Луфтвафе на Херман Гьоринг. От февруари 1934 г., според американския журналист Дъглас Бринкли, Париж харчи по един милиард франка годишно само за военновъздушните си сили (68). Пет години по-късно тя разполага с повече от 3000 самолета, малко по-малко от Луфтвафе, но в комбинация с полските, холандските и британските военновъздушни сили германците ще имат числено превъзходство във въздуха в съотношение поне три към едно. Общо армейските резерви в Полша, Нидерландия, Франция и Великобритания възлизат на около десет милиона души, като превъзхождат германските резерви в съотношение пет към едно. В морето Съюзниците разполагаха с двадесет пъти повече бойни кораби от тези на Кригсмарине.

Осъзнавайки заплахата за съществуването на страната си от яростно въоръжаващите се съюзници, Хитлер продължава да предлага справедливи споразумения на поляците. Тяхната упоритост вече е станала непоносима дори за британците и французите (които се замислят за неофициалните обещания на Булит за американска военна помощ) още на 27 и 29 август - буквално дни преди избухването на войната. Те настояват Варшава да преговаря с Хитлер, но поляците категорично отказват, доверявайки се на поверителните уверения на Булит. Същия месец, когато френският посланик им предлага да допуснат съветски въоръжени сили на своя територия, за да защитават Полша, маршал Едуард Ридз-Смигли, полският главнокомандващ, отговаря: "С германците ще рискуваме да загубим свободата си. С руснаците бихме загубили душата си" (Innes, 60). Тъй като се поддават на сиренната песен на Булит, те ще загубят и двете.

Няколко дни по-късно фюрерът се опитва да предотврати кризата, като иска подновяване на преките разговори с полския външен министър. Той заявява на британския посланик сър Невил Хендерсън: "При тези обстоятелства германското правителство е съгласно да приеме предложението на британското правителство за добрите му услуги, за да осигури изпращането в Берлин на полски емисар с пълни правомощия. Те разчитат на пристигането на този емисар в сряда, 30 август" (Innes, 82). Вместо това Бек кара германците да чакат цели два дни, без да им даде отговор, след което отлита за Лондон, където заедно с дипломатическия си колега граф Едуард Рачински подписва Пакт за взаимопомощ с британския външен министър лорд Халифакс. Споразумението гарантира въоръжената намеса на Англия, ако Полша бъде нападната "от който и да е чуждестранен враг", въпреки че в тайния протокол, разкрит чак след войната, е посочена само Германия.

Едва когато на следващия ден прочете във вестниците за високомерното

пренебрежение на Бек към всякакви преговори, фюрерът научи какво се е случило. Този безпрецедентен отпор на избрания лидер на съседна страна в разгара на призива за мир е умишлена провокация, последвана незабавно от полска мобилизация и военни маневри близо до германската граница - всичко това е предназначено да подтикне Хитлер към нападение. Шест години по-късно, в своето завещание, той си спомня: "Още три дни преди избухването на германско-полската война предложих на британския посланик в Берлин решение на германско-полския проблем, подобно на проблема с областта Саар, под международен контрол. Това предложение не може да бъде обяснено. То беше отхвърлено само защото отговорните кръгове в английската политика искаха войната, отчасти в очакване на бизнес предимства, отчасти водени от пропагандата, насърчавана от международното еврейство."

Още през януари предишната година, когато настроението на поляците за първи път се влошава срещу Германия, Рибентроп доверява на дипломатическите си колеги по време на завръщането им в Берлин: "Отсега нататък имаме само един избор на действие, ако искаме да се измъкнем от териториалното обкръжение, и това е да се разберем с руснаците" (Innes, 33). От своя страна Хитлер не би допуснал да бъде обграден от врагове. Той трябваше да ги изпревари по дипломатически път, преди да започне стрелбата. Както казва на Якоб Буркхард, швейцарския комисар на Лигата на нациите в Данциг: "Всичко, което предприемам, е насочено срещу Съветския съюз. Ако Западът е твърде глупав и сляп, за да разбере това, ще бъде принуден да се споразумея с руснаците." В съответствие с това на 23 август той шокира света (включително собствените си другари от НСДАП, някои от които подават оставка в знак на протест), като сключва пакт за ненападение със Съветския съюз. Това е драстичен ход, наложен му от западните демокрации, които го принуждават да предотврати развитието на втори фронт чрез нормализиране на отношенията с Русия.

Почти две години по-късно, докато legionите му навлизат в СССР, той обяснява в речта си пред Райхстага: "Затова през август 1939 г. само с изключителни трудности се принудих да изпратя външния си министър в Москва, за да се противопостави на британската политика на обкръжаване на Германия." По този начин той побеждава Франция и Англия в собствената им игра на дипломация с високи залози. И двете нетърпеливо ухажваха Сталин за съюз срещу Третия райх, но маршалът предпочете моментен договор с Германия, който щеше да му даде жизненоважно време за завършване на собственото му превъоръжаване.

По думите на маршала на Червената армия Стефанис: "Пактът между

Съветския съюз и хитлеристка Германия е само временен. Ние няма да позволим той да продължи много дълго". Той е подкрепен от маршал Ворсолов, който казва: "Германците не трябва да подозират, че се готвим да им забием нож в гърба, докато те са заети да се бият с французите, в противен случай биха могли да променят общия си план и да ни нападнат". Нищо от това не би изненадало Хитлер, който още при съставянето на *Mein Kampf* през 1925 г. пише: "Сегашните управници на Русия нямат никаква идея да сключат с чест съюз, камо ли да го спазват" (том втори, глава XIV). Той правилно заключава: "Германия днес е следващата голяма военна цел на болшевизма".

Когато започва войната със Съветския съюз, "Хитлер сякаш едва не изпреварва Сталин", смята Ръсел Столфи, професор по история във Военноморското училище за следдипломна квалификация на САЩ в Монтерей, Калифорния. "Наскоро публикуваните доказателства и особено ефективни аргументи показват, че Сталин започва масирано разгръщане на съветските сили към западната граница в началото на юни 1941 г. Доказателствата подкрепят мнението, че Сталин е възнамерявал да използва силите, концентрирани на запад, възможно най-бързо, вероятно около средата на юли 1941 г., за съветска Барбароса. Изявленията на затворниците също подкрепят мнението, че Съветският съюз е възнамерявал да нападне Германия през 1941 г. Извънредното разгръщане на съветските сили на западната граница се обяснява най-добре като настъпателно разгръщане за нападение с пълна мобилизация на изключително мощни сили, съсредоточени там за тази цел" (Майкълс, 21).

Хорст Слезина, ветеран от първите дни на операция "*Барбароса*," лично наблюдава подготовката на съветските войски за нахлуване в Европа. "За първи път - спомня си той за първите дни на кампанията - научаваме подробности за ужасяващата заплаха срещу нашето Отечество и цяла Европа, която представляваше настъплението на Съветската армия. От дипломатическата и военната игра на Съветския съюз - и безсрамните искания на Сталин и Молотов - виждаме, че шефовете в Кремъл смятат, че техният час е настъпил. Преговорите с Англия, настъплението на съветските войски към границите на Германия, Финландия, Унгария и Румъния премахват и последните съмнения относно съветските намерения. Болшевизмът е готов да започне похода за световна революция с атака срещу Германия ... Когато преди известно време първите (германски) пехотинци дойдоха на Изток, бяха разтоварени и напреднаха към границата, видяхме да се изкачват гигантски колони от руснаци, които изграждаха позициите си все по-близо до германската граница ... Те създадоха гъста мрежа на германската

граница, зад която гигантски, безкрайни колони изпълняваха една от най-масовите мобилизации в историята на военното дело" (8-11).

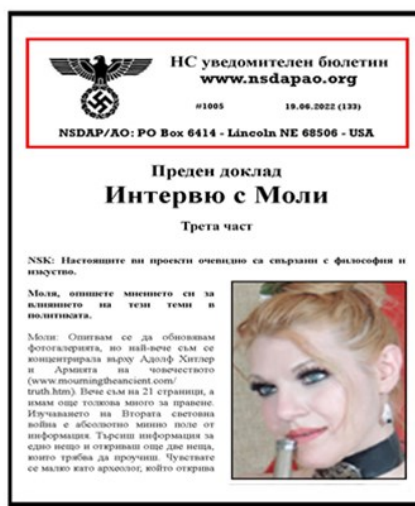
След войната майор Косков, командир на 24-ти пехотен полк от 44-та пехотна дивизия на Червената армия, признава, че "руснаците щяха да нападнат Германия по собствено желание най-късно след две или три седмици" (Джонсън, 36). Докато Райхът и Русия все още са в мирно положение, на 5 май 1941 г. Сталин се хвали пред възпитаниците на Военната академия във Фрунзе: "Можем да започнем войната с Германия през следващите два месеца. Сега, когато сме силни, трябва да преминем от отбрана към нападение". По думите на преводача от руски език на Министерството на отбраната на САЩ Даниел Майкълс "руските анализатори смятат, че германците са започнали превантивния си удар две или четири седмици преди планирания ход на Съветския съюз" (20).

Но засега Хитлер се нуждае от споразумение, макар и нетрайно, със СССР, за да избегне война на два фронта; за да държи руската мечка на разстояние, макар и временно. Той също така целеше да вкара западните съюзници в капана на собствения им договор с Варшава, сключен на 25 август. В него се посочваше, че Великобритания и Франция ще обявят война на "всеки", който нахлуе в Полша; въпреки че Германия очевидно беше предвидена като потенциален нашественик, тя не беше спомената поименно, поне публично. Ако Германия и Русия нахлуеха в Полша, Съюзниците бяха задължени по силата на собствения си договор да обявят война и на двете страни-нарушителки, нещо, което той знаеше, че никога няма да могат да направят.

Когато обаче се стига до война в Полша, демокрациите показват пълната степен на своето лицемерие, като избирателно обявяват война на Райха, но се въздържат от подобна декларация срещу Съветския съюз, чиито войски навлизат на полска територия две седмици по-късно. Перспективата Англия и Франция да се изправят едновременно срещу Германия и Русия беше твърде голяма за тях. Въпреки че не се въздържаха да обявят война на Германия, защото бяха длъжни да действат по същия начин и срещу СССР, те поне разкриха пред цялата история своята фундаментална нечестност.

Разбира се, те никога не са възнамерявали да се притекат на помощ на Полша, което така или иначе е очевидно невъзможно. Поляците се сражаваха смело и упорито с всички сили, убедени, че британците и французите ще изпълнят клетвените си обещания и ще нахлуят в Германия от запад. Именно тази силна вяра в далечните им съюзници вдъхновява полската отбрана на столицата на страната, дори след като тази съпротива, колкото и да е решителна, е станала толкова безполезна, колкото и трагична. Западните

"демокрации" предадоха поляците, които те цинично смятаха само за пушечно месо за своите антинацистки програми. Истинското им отношение беше изразено от Уинстън Чърчил след капитулацията на Полша - страната, която той публично представяше като "героичен защитник на правото и доброто срещу нацистките орди". Огорчен след поражението на поляците, той презрително ги отхвърли като "глупави поляци, които не знаят как да се бият". Това беше единствената благодарност, която получиха за това, че осигуриха войната, която Чърчил и други искаха и получиха от тях.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

